

14. kapitola

Inspektorka Elena Blancová přivedla Ángela Zárateho do podniku v ulici Huertas. Jmenuje se Cher's a je to klasický starý karaoke bar.

„Karaoke?“

„Byl jsi někdy v nějakém?“

„To bude přes deset let, s kamarády... Ale pak už ne.“

Jakmile vejdou, všimne si, že inspektorku všichni znají: číšníci ji zdraví, pár lidí z nepočetného publika na ni mávne, dokonce na ni mrkne i muž, který právě na pódiu zpívá písničku od skupiny Mocedades.

„Vidím, že tu máš fanoušky.“

„Od neděle do čtvrtka sem chodím dost často. V pátek a v sobotu jsou tu jenom turisté a opilci; ti, co umějí zpívat, se scházejí ostatní dny.“

Zárate se rozhlíží a nechápe, co ji na tom místě může přitahovat: postarší lidé, mikrofon, obrazovka s bláznivými videi a texty písní, muž se vzhledem úředníka zpívá o ženě, jíž ostatní ženy v sousedství říkají bláznivá... Přistoupí k nim usmívající se číšník.

„Dneska jsem tě tu nečekal, Eleno. Včera jsi odešla dost pozdě...“

„Nedovol, abych dneska zůstala až do konce. Za hodinku půjdu.“

„Co si dáš? Jako obvykle?“

„Jo.“

„A pán?“

„Pivo, jedno malé Mahou,“ odpoví Zárate.

Elena je pyšná na to, že dokáže odhadnout lidi podle pití, ale na někoho, kdo si objedná malé Mahou, nemá žádný názor. Leda tak to, že je z Madridu.

„Co je jako obvykle? Grappa?“ zeptá se jí Zárate.

„Ano, různé druhy podle denní doby. Večer si ráda dávám stravecchio, to je grappa, která zraje aspoň dva nebo tři roky v malých dřevěných sudech.“

„Ruské auto z doby Sovětského svazu, grappa, karaoke... Svěráznou povahu nezapřeš, inspektorko.“

„Ještě o mně nic nevíš. A přišli jsme sem pracovat. Co tě na Susanině bytě nejvíc zaujalo?“

Zárate lituje, že se nechal znervóznit inspektorčinou přítomností a neměl oči dostatečně otevřené. Nedokáže vyjmenovat o mnoho víc než to, o čem už mluvili: překvapivě malé množství osobních předmětů kromě oblečení a chybějící internetové připojení.

„To je všechno?“

„Ano. Co jsi tam viděla ty?“

„Bylo toho málo. Jak říkáš, vypadalo to, jako by z bytu odklidila veškeré vzpomínky, ale pár věcí jsem si všimla.“

Elena mu poví o obraze malířky Lempické, který by mohl něco znamenat, a taky nemusel; o Lařině portrétu schovaném v zásuvce, o magnetu na lednici se stejným motýlem, jakého měla Susana v podobě tetování na lopatce...

„Je toho dost málo, ale to nevádí. Však my najdeme, co hledáme.“

„A když to nenajdeme?“

„OAP to vždycky najde, nemáme zase tolik naspěch. A nezapomínej: vždycky jsme vůči vrahovi ve výhodě. My se můžeme dvacetkrát splést, ale když se jednou trefíme, odhalíme ho; on se může trefit dvacetkrát, ale jestli jednou šlápne vedle, odhalíme ho. To je čistá statistika.“

Zárate by rád dál poslouchal její vyprávění, z reproduktoru se však ozve volání: Eleno.

„Jsem na řadě.“

Vystoupí na pódium a vezme mikrofon, několik z přítomných ji přivítá potleskem, ozve se hudba.